

Měl tudíž nalézací soud v souzeném případě zkoumati, proč byl v době uveřejnění stíhaného článku podle objektivního měřítku průměrného a nepředpojatého pisatele a redaktora normálních schopností a normální pozornosti závěr, že šlo o simulované vyrovnání, o návrh na oko, do takové míry, jak nahoře uvedeno, pravděpodobnější než závěr, že tu mohlo též jíti o omyl a různé názory při odhadu, výpočtu a sestavení jmění a tím o bezelstné podání návrhu na vyrovnání. Jen správnými úvahami o tom, proč byla jedna z uvedených eventualit objektivně mnohem pravděpodobnější než druhá, mohlo býti dovozeno, že uvedená skutečnost na cti důtklivá mohla býti pokládána důvodně za pravdivou.

Poněvadž nalézací soud o věci po stránce právní s tohoto hlediska neuvažoval, ba ke zmíněné druhé eventualitě vůbec nepřihlížel, vycházeje přes správnou citaci znění zákonného předpisu zřejmě z mylného názoru, jako by k důkazu omluvitelného omylu stačila již pouhá možnost eventuality, že je uvedená nebo sdělená skutečnost pravdivá, je rozsudek stížen uplatňovaným zmatkem § 281, č. 9 b) tr. ř.

Čís. 5751.

Ke skutkové podstatě nedokonaného svádění ke zločinu podle § 9 tr. zák. se nevyžaduje, aby pachatel označil tomu, koho navádí ke zločinu, také prostředky a způsob, jak má býti dosaženo protiprávního výsledku; stačí záměrné působení na někoho, aby byl pohnut k určitému zločinu.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1936, Zm II 505/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 9. května 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného svádění k vyhnání plodu podle §§ 9, 144 tr. z.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. stížnost doličuje, že pouhá rada, udělená K-ové po případě v tom směru, že bude lepší, když se K-ová rozhodne pro vyhnání plodu, jelikož se stěžovatel o dítě starati nebude, prý nenaplnuje skutkovou podstatu zločinu podle §§ 9, 144 tr. z. V tomto směru není stížnost vůbec provedena podle zákona, neboť proti předpisu § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. nebuduje při doličování hmotněprávní pochybnosti rozsudku na neztenčeném a nezměněném podkladě rozsudku, podle něhož obžalovaný K-ovou přemlouval, aby si dala pomoci, že by ho udělala nešťastným, že jí nedá ani haléře, nedá-li si plod vzíti. Podle rozsudkových zjištění nešlo tudíž o pouhou radu, nýbrž obžalovaný naléhal usilovně na K-ovou, aby si způsobila vyhnání svého plodu a aby tudíž spáchala zločin podle § 144 tr. z.

Ostatně je stížnost v uvedeném směru i věcně na omylu; vždyť ustanovení § 9 tr. zák. čelí i pouhému pokusu vyvolávaní v jiné osobě zločinné rozhodnutí a stačí proto ke svádění po rozumu § 9 tr. z. jakýkoli pokus působiti na vůli jiné osoby za účelem, aby byla pohnuta ke spáchání určitého trestného činu. Uvádí-li ustanovení § 5 tr. zák. radu výslovně jako formu spoluviny, nemůže býti pochybným, že taková rada může též, zůstala-li bez výsledku, býti prostředkem nedokonaného svádění ke zločinu po rozumu § 9 tr. zák. Něco jiného by platilo jen tehda, kdyby šlo o slovní výzvu, vážně nemíněnou a nedoprovázenou pachatelovým úmyslem vyvolati příslušné rozhodnutí v osobě, k níž se radou nebo výzvou obrací (rozh. čís. 4037 Sb. n. s.). Stížnost sice tvrdí, že šlo o »řeč nerozmyšlenou«, ale v tomto směru rovněž nebuduje na skutkovém podkladě rozsudkem zjištěném, takže si jí nelze po této stránce všimnouti.

Zcela neprávem domáhá se stěžovatel konečně beztrestnosti poukazem k tomu, že obžalovaný B. K-ové podrobně neudal, jakým způsobem a jakými prostředky má zločin podle § 144 tr. zák. provést. Neboť nevyžaduje-li se již s hlediska skutečného nastrojení zločinu po rozumu § 5 tr. zák., aby návodce zlý skutek, k jehož spáchání jeho vůle a jeho působení na pachatele směřuje, určoval do všech podrobností, a stačí-li tu všeobecné vybídnutí určité osoby k trestné činnosti určitého druhu (rozh. čís. 3448, 3464, 4285 Sb. n. s.), nemůže nic jiného platiti ani pro nedokonané svádění po rozumu § 9 tr. zák., které přece svou povahou není ničím jiným než návodem podle § 5 tr. zák., jenž zůstal bez výsledku (rozh. čís. 3085 Sb. n. s.). Ke skutkové podstatě nedokonaného svádění ke zločinu podle § 9 tr. zák. se proto nevyžaduje, aby pachatel označil tomu, koho navádí ke zločinu, také prostředky, jimiž, a způsob, jakým má býti protiprávního výsledku dosaženo. Stačí záměrné působení na určitou osobu, aby byla k určitému zločinu pohnuta (rozh. čís. 2914 Sb. n. s.). Přemlouval-li proto obžalovaný podle rozsudkových zjištění těhotnou K-ovou bez úspěchu, aby si dala pomoci, pokud se týče aby si dala plod vzítí, jde o svádění k určitému jednání, naplňujícím konkrétní zločin podle § 144 tr. zák., jehož se měla K-ová podle vůle stěžovatelovy dopustiti.

Čís. 5752.

Tam, kde cena věci je rozhodná pro kvalifikaci trestného činu (§ 176 II tr. zák.), musí býti i ona pojata do zlého úmyslu; stačí tu dolus eventualis.

Neuvažuje-li pachatel před činem nebo při něm vůbec o ceně věci, kterou se rozhodl ukradnouti, takže její cena je mu lhostejná, pojímá ji již alespoň eventuálně do svého úmyslu.

Ani ten, kdo nabytí radiotelefonního zařízení trestným činem (krádeží), není zproštěn povinnosti vyžádati si provozní povolení.

Pojem »potulování«.